

τοίκων σας.

Είναι δυνατό να ξεχάσω μου έλεγε, εκείνη την ωραία ποδηλασία που έκαμνα από το σπίτι μου που βρίσκεται στον Άγιο Ανδρόνικο προς την Λευκωσία την οποίαν έκαμνα δυο φορές την βδομάδα για να συναντήσω την οικογένεια μου που ζούσε στη πρωτεύουσα. Και πράγματι κάθε Τετάρτη και Σάββατο ο μ. Φραγκεσκίδης έπρεπε να έλθει στη Λευκωσία για να δει την γυναίκα του Ρεβέκκαν και τα δυο του παιδιά Θέκλα και Πέτρο που φοιτούσαν τότε σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα

της Λευκωσίας. Και πήγαινε πάντοτε στη Λευκωσία με ποδήλατο όχι για λόγους οικονομίας αλλά, όπως μας έλεγε, γιατί το θεωρούσε μια καλή άσκηση για το σώμα και γιατί ήθελε πάντοτε να είναι συνεπής στις ώρες του.

Με αυτά τα λίγα λόγια σκέφθηκα να τιμήσω τον παλιό μας δάσκαλο και διευθυντή του δημοτικού μας σχολείου για την μεγάλη του αφοσίωση προς το διδασκαλικό επάγγελμα και την ευγένει προσφορά του προς την παιδείαν μας.

A. M. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

Αποχαιρετισμός ξενητεμένου

Χαράματα, χαρά θεού
μια μέρα του Δεκέμβρη,
αυγή, αυγή ξεκίνησε
το νέο παλληκάρι.

Βγαίνουν αδελφια και γονείς
μικρούλα αδελφή του
με δάκρυα στα ματια
να τον αποχαιρετήσουν.

Κλαίν αδελφός, κλαίει και Θειός
μικρούλα αδελφή του,
μα ποιός της δόλιας μάνας του
τον πόνο να ιστορήσει,
εστείρεψε το δάκρυ της
βρεγμένο το μαντήλι.

Τον αγκαλιάζει, τον φιλά στα μάτια
και τον κοιτά στα ματια,
και του μιλά, και του μιλά
γρήγορα να γυρίσει,
στα ξένα που θα πα
να μην πολυαργήσει.

Με πόνο του βαθύ
κι' αδάκρυτη ματιά,
τον αγκαλιάζει ο γέρος του
του λέγει ώρα καλή σου,
στα ξένα που θα πας
πας με την ευχή μου.

Να μη ξεχνάς τη Μάνα σου
να μην αργείς να γράφεις,
και μην ξεχάσεις γρήγορα
να ξαναρθείς παιδί μου.

Κι' όλοι μαζί του εύχονται
καλόν ν' αν, το ταξείδι
στα ξένα να μην πολυαργήσει.
Κι' ο νιός που τώρα αισθάνεται
του χωρισμού την ώρα,
τους αγκαλιάζει, τους φιλά
και τους λαλεί δεν θα πολυαργήσει
στην ξενητειά το άδηλο
και μακρινό ταξείδι.

Ο ασπρομάλλης Θειός του
που ξέρει από τα ξένα,
«γιε μου του λέγει αν αυτοί
σε ξαναδοούν μόνο ο θεός το ξέρει,
αν θα σε δώ γιέ μου και γώ
τα χρόνια μου είν' λίγα.

Κι' όλοι δακρύζουν και κινούν
του χωρισμού μαντήλια.
Κι' απ' όλους τους ξεχωριστά
μια νέα στέκει μόνη,
τ' απελπισμένα μάτια της
μέσα στα χέρια κρύβει.

Κι' ο νιός ακόμη μια φορά
την έρημη αγάπη του κοιτάζει,
το σπίτι που γεννήθηκε (μεγάλωσε)
τα δένδρα της αυλής του,
μπαίνει μέσα στην άμαξα
και χάνεται της χαραυγής
τον άγνωστο και μακρινό
του δρόμο.

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μετανάστης στις Ηνωμένες Πολιτείες
Αμερικής.